

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 06 czerwca 2014 roku powód (...) Niestandardyzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. domagał się zasądzenia od D. G. oraz R. J.-M. de G. solidarnie kwoty 8000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami dnia 07 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. Dodatkowo, powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał, iż dochodzona kwota stanowi wierzytelność powstałą w wyniku zawarcia przez pozwanych z (...) Bank S.A. w K. (...) Oddziałem w Ł. umowy kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego kursem EURO. Zabezpieczeniem spłaty kredytu stanowiła nieruchomości stanowiąca wspólność majątkową małżeńską pozwanych. Wobec nie wywiązania się przez pozwanych z warunków umowy, wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę kredytu hipotecznego dnia 15 czerwca 2009 r. oraz wezwał pozwanych do zapłaty. Następnie wierzytelność tą powód nabył dnia 28 maja 2013 r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności. O dokonanej cesji pozwani zostali zawiadomieni pisemnie. Powód podejmował jednocześnie próby polubownego odzyskania należności, kierując stosowne wezwania do zapłaty.

Sąd Rejonowy w S. nakazem zapłaty z dnia 13 sierpnia 2014 roku, wydanym w sprawie I Nc (...) w postępowaniu upominawczym nakazał pozwanym D. G. oraz R. J.-M. de G. aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacili powodowi solidarnie kwotę 8000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 07 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wnieśli sprzeciw (k. 65).

W piśmie z dnia 03 września 2015 r. ustanowiony w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Km (...) dla nieznanego z miejsca pobytu D. G. kurator wniósł o uchylenie nakazu zapłaty w części dotyczącej D. G. (k. 89-90), z uwagi na to, że jego doręczenie nie mogło nastąpić w kraju. Jak wykazało zwłaszcza postępowanie egzekucyjne, dłużniczka w chwili podjęcia próby doręczenia jej nakazu zapłaty faktycznie nie mieszkała pod adresem wskazanym w pozwie, a w związku z tym nie można było zastosować art. 139 k.p.c.

W piśmie z dnia 03 września 2015 r. ustanowiony w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Km (...) dla nieznanego z miejsca pobytu R. J.M. G. kurator wniósł o uchylenie nakazu zapłaty w części dotyczącej R. J.M. G. (k. 86-87), gdyż doręczenie tego orzeczenia nie mogło nastąpić w kraju. Jak wynika z akt postępowania egzekucyjnego, dłużnik w chwili podjęcia próby doręczenia jej nakazu zapłaty faktycznie przebywał za granicą i nie mieszkał pod adresem wskazanym w pozwie, a w związku z tym nie można było zastosować art. 139 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 13 października 2015 r. Sąd Rejonowy w S. uchylił nakaz zapłaty z dnia 13 sierpnia 2014 r. w sprawie INc 414/14 w całości i sprawa została zarejestrowana jako sprawa o sygnaturze akt IC 330/15.

W odpowiedziach na pozew - które do Sądu Rejonowego w S. wpłynęły w dniu 02 grudnia 2015 r. - kuratorzy dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanych wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów wynagrodzenia kuratora, zgłosili zarzuty przedawnienia. Ich zdaniem istotnymi datami do dla rozstrzygnięcia sprawy są daty doręczenia wypowiedzenia umowy kredytu osobom pozwanych w dniu 19.06.2009 r., bowiem z tą datą powstał po stronie pozwanych obowiązek zwrotu udzielonego kredytu w całości. Pogląd o 3-letnim terminie przedawnienia pozwani wywodzą z orzecznictwa Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 02.10.2008 r., sygn. akt II CSK 212/08, LEX nr 475279, wyrok z dnia 30.01.2007 r., sygn. akt II CSK 356/06, LEX nr 276223).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 14 czerwca 2005 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w K. udzielił D. G. oraz R. J.-M. de G. na podstawie umowy o numerze (...) kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty obcej w kwocie 315.000,00 zł., którego spłatę przywidziano na 240 równych miesięcznych rat kapitałowo-odsetkowych.

Z dniem 04 stycznia 2010 r. nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. (spółka przejmowana) z (...) Bank S.A. (spółka przejmująca) i z dniem połączenia (...) Bank S.A. wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A.

Z uwagi na nie wywiązywanie się z przyjętego na siebie przez pozwanych zobowiązania, dnia 15 czerwca 2009 r. umowa kredytu została wypowiedziana.

W dniu 28 maja 2013 r. (...) Bank S.A. w W. zawarł z (...) Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. umowę przelewu wierzytelności nr (...), mocą której zbył przysługujące mu niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z umowy kredytu wobec pozwanych.

Podany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody załączone do pism procesowych, zwłaszcza umowy o kredyt hipoteczny o nr (...) z dnia 14.06.2005 r. (k. 12-15), pism i umowy przelewu wierzytelności załączonych do pozwu (16-41).

Zgodnie z przepisem 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Ponadto, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.).

Z uwagi na fakt niekwestionowania przez stronę pozwaną skuteczności zawarcia umowy o kredyt hipoteczny, umowy cesji wierzytelności oraz wysokości dochodzonego roszczenia, potwierdzić należy skuteczność dokonanego przelewu wierzytelności. Niezbędne z kolei stało się udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy w analizowanym stanie faktycznym nastąpiło przedawnienie roszczenia.

W związku ze zgłoszonym zarzutem przedawnienia, Sąd miał na względzie przepis art. 117 k.c., zgodnie z którym z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Skutkiem upływu terminu przedawnienia jest niemożność dochodzenia roszczenia. Wierzyciel, którego roszczenie uległo przedawnieniu, nie może skutecznie dochodzić od dłużnika spełnienia świadczenia, które ten powinien spełnić.

Ustawa Kodeks cywilny przewiduje generalną zasadę, zgodnie z którą, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, roszczenia majątkowe przedawniają się z upływem lat dziesięciu. Wyjątkowo roszczenia o świadczenia okresowe, a także związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniają się po upływie lat trzech (art. 118 k.c.).

Zasadą jest również to, iż bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się w dniu, w którym świadczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.).

Jednocześnie stosownie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

Przechodząc do dokonania oceny słuszności zgłoszonych w niniejszym procesie roszczeń należy uznać, iż w odniesieniu do wyżej przytoczonych regulacji zgłoszony zarzut przedawnienia zasługuje na uwzględnienie. W przedmiotowej sprawie bieg terminu przedawnienia nie został przerwany, a przynajmniej strona powodowa tego nie wykazała. Należy więc przyjąć, że datą od której rozpoczął bieg terminu przedawnienia w stosunku do obu pozwanych pozostaje dzień 19 czerwca 2009 r., w którym nastąpiło doręczenie wypowiedzenia umowy kredytu pozwany, bowiem od tego momentu powstał po ich stronie obowiązek zwrotu całego kredytu. Powód zaś wniósł pozew dnia 06 czerwca 2014 r. (k. 44), a więc po upływie terminu 3 lat.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 117 § 1 k.c., orzekł jak w sentencji.

Mając na uwadze regulację z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2013, poz. 1476) Sąd orzekł jak w pkt II i III wyroku. Wysokość wynagrodzenia na rzecz adw. M. B. i adw. A. K. ustalono na podstawie §6 pkt 4 Rozporządzenia z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. j.t. z 2013, poz. 461 z późn. zm.) i stanowi ona kwotę 1200,00 zł, podwyższoną o wartość podatku VAT.